

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל כל עדת בני ישראל
ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם:
איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני יהוה
אלהיכם: אל תפגנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו
לכם אני יהוה אלהיכם: וכי תזבחו זבח שלמים ליהוה
לרצונכם תזכחו: ביום זבחכם יאכל וממחרת והערב עד-
יום השלישי באש ישרף: ואם האכל יאכל ביום השלישי
פגול הוא לא ירצה: ואכליו עונו ישא כי את קדש יהוה
חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמה: ובקוצרכם את קציר
ארצכם לא תכלה פאת שורך לקצר ולקט קצירך לא תלקט:
וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזב
אתם אני יהוה אלהיכם: לא תגבו ולא תכחשו ולא תשקרו
איש בעמיתו: ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם
אלהיך אני יהוה: לא תעשק את דעך ולא תגול לא תלך
פעלת שכיר אתך עד בקר: לא תגול חרש ולפני עור לא
תתן מכשול ויראת מאלהיך אני יהוה: לא תעשו עול במשפט
לא תשא פנידל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך:
לא תלך רכיל בעמיתך לא תעמד על דם רעך אני יהוה:
לא תשא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא
תשא עליו חטא: לא תתקם ולא תטור את בני עמך ואהבת
לרעך כמוך אני יהוה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה
תברכו את בני ישראל אמור להם: ברכך יהוה
ושמורך: יאר יהוה פניו אליך ותתן: ישא
יהוה פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי
על בני ישראל ואני אברכם:

ויהי ביום כלות משה (ממדרש רנה) ללות במי
(ר"ל כפת"ח ולא כלות כצ"ח ודוק) יום
הקמת המשכן היה לישראל ככלה הנכנסת לחופה: כרות
משה כללל וזהו הניח וכל הכס לב עשו את המשכן ותללו
הכתוב במשה לפי שמכר נפשו עליו לראות תכנית כל
דבר ודבר כמו שהראהו בהר להורות לעושי המלכה ולא
טעה בתכנית אחת, וכן מצינו כדוד לפי שמכר עצמו על
בנין ביתו ק"ק שנה (תהלי' קלב) וזכור ה' לדוד את כל ענותו
אשר נשבע לה' וגו' לפיכך נקרא על חמו שנה' (מלכים א'
יב) ראה ביתך דוד:

3 וכן שני כתובים המכתישים זה את זה
זה ער שיבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם.
והיה בן תיקא אמר: הו עו כנמר, וקל כנשר, ורץ כצב, וגבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמים. הוא היה
אומר: עו פנים לגיהנם, ובשנת פנים לגן עדן.
והו רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותינו שתבנה בית
המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך, לעשות רצונך
ולעבוד בלבב שלם אמן סלה.
4 ה הוא היה אומר: כתיב אדם שנברא בצלם
אלהים עשה את האדם: כתיב וישראל שנקראו בנים
למקום. חפה ימרה נודעת להם שנקראו בנים למקום.
שנאמר: בנים אתם ליהוה אלהיכם. כתיב וישראל
שנאמר להם כלי חמדה, חפה ימרה נודעת להם שנאמר
להם כלי חמדה, שנאמר: כי לקח טוב נתתי לכם, תורת
אל תעזבו:

7 ודרש בלילי שקמא. הנה פסוק חזק איתמא זיקא ושמיא
ליה סמא מדרשא. אמתינת עד דיהסל ממדרש. אולה
לביה. אשקמא בוציקא טפי אמר לה בעלה אז הוית.
אמרה ליה אנה יתיבא ושמיא קליא דרשא. אמר לה בן
וכן. לא אעילת להכא עד דאזלת וירוקת כאנשי דרשא.
זתיבא שקמא קמימא תנינא ותלימא. אמרון לה מגידתא כדו
אמון צהיבין, אחינו עמך לבני דרשא. כיון דחמי יתהון
ר"מ עשה כרות הקדש, אמר איה מכון איתמא דחסימא
למלחש בעינא. אמרון לה מגידתא כדו את אולת וירוקת
כאנשיה ותשרי לבקלך. כיון
דיתבא קמיה אידחילת מגיה.
אמרה ליה רבי לית אנה חסימא
למלחש עינא. אמר לה אפלו הכי
רוקי כאנשי שקע זימני ונאנא
מגשים. בקעה הבין. אמר לה
איילי, אמר לבקלך את אמרה חזא זימנא ונאנא ריקת שבע
זימנין. אמרו לו תלמידיו רבי קה מכון את התורה, לא הנה
לה למימר להם מינו למלחש לה. אמר להו לא דיו למאיר
ההיות שנה לקונו, דמי ר' ישמעאל סגול שלום ששם
הגדול שנקבם בקדשה אמר הקדוש ברוך הוא יתקח על
המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו

רבי ישמעאל אומר, בשלש עשרה מדות התורה נדרשת:
1 לכן הנה אנכי מפתיה והלכתיה
2 המדבר ודברתי על-לפה: ונתתי לה את-גרמיה משם
3 ואת-עמק עבור לפתח תקוה וענתה שמה כימי נעוריה
4 וכיום עלותה מארץ-מצרים: והיה ביום-
5 ההוא נאם-יהוה תקראי אישי ולא-תקראי-לי עוד בעלי:
6 והסרתי את-שמות הבעלים מפיה ולא-יזכרו עוד בשמם:
7 וכרתי להם ברית ביום ההוא עש-חית השדה ועס-עוף
8 השמים ורמש הארמה ולקשת וחרב ומלחמה אשפור מן-
9 הארץ והשפכתיים לבטח: וארשתיך לי לעולם וארשתיך
10 לו בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים: וארשתיך לי כאמונה
11 וידעת את-יהוה: והיה ביום ההוא אענה
12 נאם-יהוה אענה את-השמים והם יענו את-הארץ:
13 והארץ תענה את-הדגן ואת-התירוש ואת-היצהר
14 והם יענו את-יזרעאל: וירעתיה לי בארץ ורחמתי את-
15 לא רחמה ואמרתי ללא-עמול עמי-אתה והוא יאמר
16 אלהי:

4 חסע אמר העבדים כלומר
אחרת לול כמר סכנת בני יודע דס"ל כומן סאין
עושין רש"מ אין קרויים ננים ולכן בלאזה טענה יהיו
לילולים אך הס"מ חסם ההלכה כר"מ דס"ל גם כהן
עושין רש"מ קרויים ננים ולכן אמר שהיה לרין לומר
כני כחיוך וכן ח"ל הקב"ה לטעם ישראל שהם בני
כחיו: והנה ס"ל סכר לומר אם ישראל חטאו ככבוד
אז ואם שהם דור סאכו יקלל וזה חמו לא יכרך אין
לרואים להכלל כטענה זו דלח שמאל כיון שיש עליהם
קטיטור כחיו אז אין יהיה סניטור מרין אז

12 אי אפשר לאדם להפריד מדבקות אלהות, ואי אפשר לנכנסת ישראל
להפריד מצור ישעה אור ד' אלהי ישראל. אבל אי-אפשרות הואת. ההולכת ומפיעה
בכל הדורות. יש בה הכרח טבעי. שאינו נותן מקום לבהירות הדעת לנלות את
פעולתה. על כן באים ימים שתרדמה נופלת על האדם, והפרוצים ננסרים זה מזה,
עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מחוברת, חיבור
טבעי, גב לבג, עומדת תפארת אדם בכליל הדרה, שהבחירה השכלית מכרת לומר
זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, והעולם מחכונ בהופעת חיים ותולדות
קיימות עדי עד. ואפשרויות לדבר בגווה גבוהה, על דבר שמו, על דבר כפירה,
על דבר פירודים מוחלטים, הן תולדותיה של הנסירה, המביאה ליד התאחדות
הגמורה, הצורית החפשית, כמשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך, החיוון
מתגלה ביחוש של התורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתפרד ע"י הנסירה
התדרמית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבנין, המביא לאחדות משוכללת, ותורה חוזרת
ללומדיה, וכל בניך למודי ד' רוב שלום בניך.

17 ויהי ביום כלות משה (ממדרש רנה) ללות במי
(ר"ל כפת"ח ולא כלות כצ"ח ודוק) יום
הקמת המשכן היה לישראל ככלה הנכנסת לחופה: כרות
משה כללל וזהו הניח וכל הכס לב עשו את המשכן ותללו
הכתוב במשה לפי שמכר נפשו עליו לראות תכנית כל
דבר ודבר כמו שהראהו בהר להורות לעושי המלכה ולא
טעה בתכנית אחת, וכן מצינו כדוד לפי שמכר עצמו על
בנין ביתו ק"ק שנה (תהלי' קלב) וזכור ה' לדוד את כל ענותו
אשר נשבע לה' וגו' לפיכך נקרא על חמו שנה' (מלכים א'
יב) ראה ביתך דוד: